

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 5 (1984)

Προσφώνηση στους συνασίτες

Γεώργιος Μαυροχαλυβίδης

doi: [10.12681/deltiokms.219](https://doi.org/10.12681/deltiokms.219)

Copyright © 2015, Γεώργιος Μαυροχαλυβίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μαυροχαλυβίδης Γ. (1984). Προσφώνηση στους συνασίτες. *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 5, 513–517.
<https://doi.org/10.12681/deltiokms.219>

[ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΑΣΙΤΕΣ]

Στις πατριωτικές Καππαδοκικές συγκεντρώσεις έχει επικρατήσει κάπως ή συνήθεια να λαβαίνουν τόν λόγο οί κ.κ. Πρόεδροι τών Καππαδοκικών Σωματείων. Έγώ εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς δὲν ἔχω τέτοιο τιμητικό τίτλο, γιατί δὲν ἔχω ἐδῶ ἐγκατεστημένους πατριῶτες γιά νά τοὺς ἐνσωματώσω.

Ἡ πατρίδα μου Ἄξο, χωριὸ τῆς ξακουσμένης Ἁγίας Μακρίνας, πᾶνω ἀπὸ 1.000 καὶ πλέον σπίτια, ὅταν κατέφυγεν ἐδῶ στήν Ἑλλάδα δυστυχῶς κατακερματίσθηκε χάρις στήν παραζάλη τῆς τότε Κυβερνήσεως καὶ τὸ κακὸ σύστημα, πού ἀκολουθήθηκε στήν ταχτοποίηση τοῦ συρρέοντος τότε προσφυγικοῦ κόσμου, κατακερματίσθηκε κυριολεκτικὰ σὲ 25 καὶ πᾶνω διάφορους συνοικισμούς, σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν Κρήτη ὡς τὸν Ἑβρο. Φαντάζεσθε λοιπὸν πόσο δύσκολο ἔργον θά ἦτο γιά ἕναν πατριώτη, πού θάθελε διατρέχοντας ἀποστάσεις ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς Ἑλλάδος, στήν ἄλλη, νά συσσωματώσει τοὺς χωριανούς του σὲ κοινωφελῆ Σωματεία. Γι' αὐτό, παρακαλῶ νά μοῦ ἐπιτρέψητε νά πῶ δυὸ λόγια σὰν ἀπλοῦς ἰδιώτης σὰν τέκνο Καππαδοκικῆς γῆς, πού ἔχει πολλὰ τὰ ὁμοια στήν γλῶσσα καὶ τὰ ἦθη μὲ τὴν πανηγυρίζουσα σήμερα Συνασό.

Φίλοι Συνασῖτες,

Ἀνέκαθεν σᾶς θαύμαζα καὶ σᾶς ζήλευα γιά τὴν φιλομουσία, τὴν ἐργατικότητα, τὴν ἀπλότητα, τὴν προσήνεια, τὸ ἐμπορικὸ πνεῦμα, τὴ νοικοκυροσύνη καὶ γενικὰ τὸν προηγμένο πολιτισμὸ σας μέσα στίς λοιπές μας Καππαδοκικές Κοινότητες. Καὶ σὰν κάποτε ἢ μοῖρα μ' εἶχε ρίξει ἀπὸ τὴν Κόνια ἐξόριστο στὸ χωριό μου κι ἀνασκευμπώθηκα γιά τὴν ἀνάπλαση κι ἀναδιοργάνωση τῶν Κοινοτικῶν πραγμάτων τῆς καθυστερούσης πατρίδος μου, πρότυπο εἶχα πρώτιστα τὴν Συνασό.

Μὰ ἡ ξέχωρη αὐτὴ πρὸς τὴν Συνασό ἐκτίμησή μου ἐνισχύθηκε σημαντικὰ ὕστερα ἀπὸ 30 καὶ πλέον χρόνια, τώρα τελευταία καὶ νά πῶς.

Ὅλοι σας ξεύρετε καὶ δὲν πρέπει νά ὑπάρχει κανένας Καππαδόκης, πού νά μὴν τὸ ξεύρει, πὼς στήν Ἀθήνα, στήν ὁδὸ Σίνα παρὰ τὸ μέγαρο τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, λειτουργεῖ μιὰ ὀργάνωση μελετῶν τοῦ τέως Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπὸ τὸν τίτλο «Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν» καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνση μιᾶς ἐμπνευσμένης φυσιογνωμίας τῆς ξακουσμένης στὸν κόσμον τῶν διανοουμένων Κυρίας Μέλπως Μερλιέ.

Σκοπός μου ἐδῶ δὲν εἶναι νὰ ἐξάρω τὸ συντελούμενο ἐκεῖ πολύμορφο πατριωτικὸ ἔργο, γιατί αὐτὸ εἶναι ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου· θέλει ταλάντο λογοτεχνικὸ, ποὺ δὲν τόχω. Κάτι ἄλλο θέλω νὰ πῶ ἐδῶ.

Ἐχω τὴν τιμὴ καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι ἀπὸ τριετίας –δίχως νὰ ξεύρω, πῶς τῶφερε ἡ τύχη– ἓνας ἀπλοῦς συνεργάτης τῆς Ἐθνικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως.

Τὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεως, πενήντα περίπου σήμερα –ἀπὸ δυό, ποὺ ἦσαν ἀρχικὰ– ἐργάζονται κατὰ μέλη ἢ κατὰ ὀμάδες σὲ ὀρισμένους τομεῖς – λαογραφικά, διοικητικά, παροιμίες, γλωσσολογικά, ἦθη ἔθιμα, φερμάνια κτλ. τῶν τέως Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων τῆς Καπαδοκίας.

Σὰν ἀνακαλύψαμε πέρυσι, τὸ ταμεῖο Ἀνταλλαξίμων Κοινοτικῶν περιουσιῶν, μαζὺ μ' ἄλλους συνεργάτες τὸν καθηγητὴν κ. Γ. Ἀσκητόπουλο καὶ τὸν παλαίμαχο δάσκαλο κ. Χρ. Τουργούτη ἔλαχε καὶ σὲ μένα κλῆρος νὰ ἐξερευνήσω τοὺς εἰς αὐτὸ διασωζομένους Κώδικας τῶν Μικρασιατικῶν μάλλον Καπαδοκικῶν Κοινοτικῶν Ἀρχῶν καὶ νὰ δαχτυλογραφήσω διὰ τὸ Κέντρον κατ' ἐπιλογὴν τὸ ὑλικό, ποὺ θάβρισκα νὰ ἔχει ἐνδιαφέρον, γιὰ τὰ θέματα τῆς ἔρευνας τοῦ Κέντρου.

Ἐ! λοιπὸν, φίλοι Συνασῖτες! τὸ ἀναφέρω δημοσίᾳ πρὸς τιμὴν σας. Ἀπὸ τῖς 60 καὶ πλέον Καπαδοκικῆς Κοινότητες τῆς Καπαδοκίας μας, μόνο 25 περίπου Κοινότητες φέρανε Κώδικες καὶ μάλιστα ὄχι ὅλους· ἡ Ἀνακοῦ, φέρ' εἰπεῖν, ἔφερε δύο, ἡ Ἀξὸ 5, 5-6 ἡ Νεάπολη, 3-4 τὸ Προκόπι, 3-4 ἡ Νίγηδ, 3-4 τὰ Τύανα κλπ. καὶ 25 ἡ Συνασό, μερικοὶ τῶν ὁποίων ὀγκωδέστατοι μὲ 10-12 ὄκ. βάρους.

Μέσα στοὺς Κώδικας αὐτοὺς τῆς Κοινοτήτός σας βρίσκω παντοῖο ὑλικό, ἄλλο περισσότερο κι ἄλλο λιγώτερο ἐνδιαφέρον, ποὺ σ' αὐτὸ ἀντικαθρεφτίζεται ὅλη ἡ κοινοτικὴ ζωὴ καὶ ἡ πρόοδος τῆς Συνασοῦ.

Ὅσο λοιπὸν μελετῶ τοὺς Κώδικας αὐτοὺς ὁ θαυμασμός καὶ ἡ ἐχτίμησή μου στὴ Συνασό γιγαντώνεται καὶ διοχετεύεται πρὸς τὸ Κέντρο, τὸ ὅποιον κάποια μέρα, μὲ τὸν πιστεύω νὰ μὴν εἶναι πολὺ μακριά, τὸ ὑλικὸ αὐτὸ θὰ τὸ ἀξιοποιήσει στὴ σειρὰ τῶν ἐκδόσεών του, σὰν ἀποχτήσει τὰ χρειάζόμενα οἰκονομικὰ μέσα. Ἡ Κυρία Μερλιὲ σκέπτεται μάλιστα σοβαρὰ νὰ τυπώσει κι ἓνα ὀλόκληρο Κώδικα, ποὺ παρουσιάζει μεγαλείτερο ἐνδιαφέρον.

Ἄπ' αὐτὰ θὰ σᾶς ἀναφέρω ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα σημεῖα, ἂν δὲν φοβόμουν μήπως ἐξαντλήσω τὴν ὑπομονὴν σας. Τὰ παραλείπω καὶ ἀναφέρω μόνο ὀρισμένα πιδ σπουδαῖα καὶ μάλλον ἐνδιαφέροντα.

Στὰ 1841 (3ον ἔτος, ποὺ ὁ Σουλτὰν Μετζήτ πιεζόμενος ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους, ἐξέδωκε τὸ Τανζιμάτ, τὴ Μεταπολίτευση ἄς τὴν ποῦμε) ὁ μακαρ. Σεραφεὶμ Ρίζος μαζὴ μὲ τὸν Χα' Ἀθανασίου συνιστοῦν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀνατολή, στὴ Συνασό τὸ ἀλληλοδιδασχτικὸ Σχολεῖο, ποὺ ἄνοιξε τὸ δρόμο γιὰ τὸ Ἑλληνικό.

Ἡ Δημογεροντία σὲ παλαιότερους Κώδικες ἀναφέρεται μὲ τὸν ὄρο *Σύστημα* ποὺ δὲν τὸ βρίσκω ἀλλοῦ.

Στὰ 1862 γιὰ πρώτη φορὰ γίνεται χρῆση τοῦ ὄρου *Ἐπιθεωρητὲς Σχολείων* ἀντὶ τοῦ ὄρου *Σχολικὴ Ἐφορεία*, ποὺ κι αὐτὸ δὲν τὸ βλέπω σὲ Κώδικες ἄλλων Κοινοτήτων.

Ἐπίσης στὰ 1862 καθιεροῦται γιὰ πρώτη φορὰ, καὶ θεσπίζεται ὡς Κοινοτικὸς Νόμος ἡ ὑποχρεωτικὴ φοίτηση, ποὺ ἐδῶ στὴν Ἐλεύθερη Ἑλλάδα, μόλις τὸ 1926, ἐπὶ Παγκάλου, ὡς ἐνθυμοῦμαι ἐθεσπίσθη καὶ μὲ δυσκολία μέχρι σήμερα ἐφαρμόζεται στὴν ὑπαιθρο, ἀπὸ ἔλλειψη διδαχτηρίων, διδασκάλων καὶ προθυμίας γονέων, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐξακολουθῶν σὲ ἀρκετὴ μεγάλη δόση ἀναλφαβητισμὸς στὸν αἰῶνα τοῦ ραδίου καὶ τῆς ἀτομικῆς ἐνέργειας.

Φτωχὴ, ταλαιπώρη Ἑλλάδα!

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς διαβάσω καὶ κανένα δύο ἐνδιαφέροντα Πραχτικά, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔχω δαχτυλογραφημένα, ἔτσι ὡς μνημεῖα τῆς προόδου τῆς Συνασοῦ, ποὺ ἀσφαλῶς μερικοὶ νεώτεροι δὲν θὰ τᾶχουν ὑπ' ὄψιν.

Ἀγαπητὴ Ὁμήγυρη,

Πρόθεσή μου δὲν εἶνε μονάχα εἰς τὸ νὰ συντελέσω νὰ φουσκώσουν τὰ στήθη σας ἀπὸ δικαιολογημένη περηφάνεια. Κοντὰ σ' αὐτὰ εὐκαιριακὰ ἀπευθύνω ὠρισμένες παρακλήσεις καὶ συστάσεις στοὺς ἡγέτες τῶν Καπαδοκικῶν μας Σωματείων καὶ δι' αὐτῶν σ' ὅλους τοὺς Καπαδόκες πατριῶτες.

Νο 1. Ὅπως θεωροῦμε τὴν *Παγκαπαδοκικὴ Ἠχὴ* ὡς δική μας ἐφημερίδα καὶ τὴν ἐνισχύομεν, καθὼς βέβαια πρέπει, ὡς θεωροῦμε ἕκαστος τὴν Ἀδελφότητα τῆς ἰδιαιτέρας τοῦ πατρίδος, ὡς δική του καὶ τὴν ἐνισχύει, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο πρέπει ὅλοι ἀπὸ κοινοῦ νὰ θεωροῦμεν ὡς δικό μας τὸ Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν καὶ νὰ τὸ ἐνισχύομεν οἰκονομικὰ καὶ ἠθικὰ.

Τὰ λέγω αὐτὰ μὲ κάποια συστολὴ μὴ τυχὸν χαρακτηρισθῶ ὡς ἐξασκῶν συστηματικὴ προπαγάνδα ὑπὲρ τοῦ Κέντρου, ἐπειδὴ σχετικὴ μνεῖα ἔκαμα καὶ στὴν τελετὴ τῶν Καλβαριωτῶν. Καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ ἀσύστατο, ἂν περὰσση ἀπὸ τὸ μυαλὸ τυχὸν κανενὸς ὄχι πατριωτικὰ σκεπτομένου, δὲν θὰ μὲ ἐμελλε, γιὰτὶ μᾶλλον τιμὴ θὰ μὲ προσήπτε.

Πῶς μπορεῖ τώρα, νὰ ἐνισχύομε τὸ Κέντρο ὑπὸ τὰς δύο μορφάς, ποὺ ἀνάφερα.

α) Οἰκονομικά. Οἱ γλίσχροι πόροι τοῦ προέρχονται ἀπὸ χορήγηση τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Δίκαια ὁμως ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνηση παραπονιέται, ὅταν λέγη: Ἐμεῖς, ποὺ εἴμεθα ξένοι δεῖχνομε κάποιο ἐνδιαφέρο.

Ἐσεῖς οἱ Ἕλληνες, οἱ πλούσιοι Μικρασιῶτες, οἱ Καππαδόκες δὲν πρέπει νὰ δεῖξετε ἀνάλογο τοῦλάχιστον ἐνδιαφέρον γιὰ ὑπόθεση, ποῦ ἄμεσα σὰς ἐνδιαφέρει;

Τὰ σωματεῖα μας μποροῦν, νομίζω νὰ προμηθευθοῦν ἀπὸ 10-20 ἀντίτυπα γιὰ τὰ μέλη τους ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις του, ἐκδόσεις Καππαδοκικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Ἔτσι καὶ στὸ πολύμορφο ἔργο τοῦ Κέντρου θὰ ἐνημερωθοῦν καὶ σημαντικὴ ὕλική συμβολή θὰ προσφέρουν.

β) Ἠθικά. Νὰ παρέχουν πρόθυμα οἰανδήποτε πληροφορίαν ἔχουσαν σχέση μετὰ τὰ πεδία τῆς ἐρεύνης τοῦ Κέντρου.

γ) Νὰ συντελέσωμε ὅλοι ἕως τὸ νὰ ξαπλώσωμε φαρδιὰ στὰ λαϊκά μας στράματα τὴν ἰδέα νὰ παραδώσουμ στὸ Κέντρο, ὅ,τι τυχόν, ὁ καθένας κρύβει στὸ σπῖτι του γιὰ πολῦτιμο τάχα κειμήλιο, κάθε τυχόν ἔγγραφο, κώδικα, φερμάνι, βιβλίον Μικρασιατικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τὰ τέτοια. Αὐτὰ πόρρω ἀπέχουν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι οἰκογενειακὰ κειμήλια, γιὰτὶ ἢ ἐρχόμενη γενεὰ θὰ τὰ θεωρήσῃ πακκαλόχαρτα καὶ θὰ τὰ πετάξῃ ἂν ὡς τότε δὲν θὰ τὰ καταφάγει, ὁ σκόρος, ἢ σκόνῃ καὶ τὸ ποντίκι, ἐνῶ στὰ πεντακάθαρα συρτάρια καὶ ντουλάπια τοῦ Κέντρου θ' ἀποτελοῦν ἐθνικο-ιστορικὰ φυλαχτά. Τὸ Κέντρο μάλιστα ἔχει τὴν εὐχαρίστηση, νὰ τοὺς τὰ ἐπιστρέψῃ, ἀφοῦ τὰ φωτογραφήσῃ συνοδεύοντάς τα καὶ μετὰ μιὰ ἐπὶ πλέον φωτογραφία, ὡς δῶρον.

Καὶ κάτι ἄλλο: Ὅταν εἶχαμε ἀνθοῦσες τὶς Κοινότητές μας στὴν Καππαδοκία, ἐδῶ στὴν Ἀθήνα λειτουργοῦσε ἕνας σύλλογος μετὰ τὸνομα «Σύλλογος Μικρασιατῶν ἢ Ἀνατολή». Ἦταν ἕνας σύλλογος ὄχι ἀπὸ τοὺς κοινούς. Ἐμοιαζε σὰν ἕνα δεῦτερο ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν. Κύριο ἔργο εἶχε νὰ μεταλαμπαδεύσῃ Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸν στὸν ὑπόδουλο τότε Ἑλληνισμὸν ρίχνοντας φώτεινές προβολές στὶς σκοτινές γωνιές του. Ἐπαρνε διακρινόμενους ἀριστούχους μαθητὰς ἀπὸ καθυστερημένες Κοινότητες καὶ τοὺς σπούδαζεν ἐδῶ στὸ Διδασκαλεῖο, μοναδικὸ τότε, στὴ Ριζάρειο καὶ στὸ Πανεπιστήμιον ἀκόμα καὶ τοὺς ἐξαπέστελνε, ὡσὰν ἱεραποστόλους στὶς 4 γωνιές τοῦ ὑπόδουλου Ἑλληνισμοῦ, νησιά, Μακεδονία, Θράκη, μετὰ ἰδίως Μικρὰ Ἀσία.

Ἀργότερα ἱδρυσεν καὶ δικὸν τοῦ ἰδιοσυντήρητου Ἱεροδιδασκαλεῖο ἀρχικὰ στὴ Σάμο καὶ ἀργότερα στὴν Πάτμο, ἀπ' ὅπου βγήκαν δεκάδες φανατισμένον διδασκάλων καὶ παπάδες φορεῖς Ἑλληνικῆς Παιδείας.

Ἐξέδιδεν καὶ μηνιαῖον περιοδικὸν τὸν *Ξενοφάνη*. Οἱ παλαιότεροι καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι ποὺ κάποτε πέρασαν ἀπ' ἐδῶ τὰ χρόνια ἐκεῖνα ξεύρουσ ἀσφαλῶς τὴν πλατιά καὶ ἐνεργητικὴν δράσιν τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ. Ἐνας ἀπ' αὐτούς, ποὺ τὸν γνῶρισαν ἀπὸ κοντὰ καὶ ἦτο καὶ συνεργάτης εἶναι ὁ καθηγητὴς κ. Γ. Ἀσκητόπουλος. Ἐγὼ καὶ ὁ φίλος κ. Ι. Ἀκακιάδης εἰμασταν

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΑΣΙΤΕΣ

υπότροφοι του Συλλόγου αυτού. Ίσόβιος Πρόεδρος του Συλλόγου ἦτο ὁ μικρὸς τὸ δέμας, ἀλλὰ μεγάλος τὴν ψυχὴ ἀείμνηστος Μαργαρίτης Εὐαγγελίδης ἀπὸ τὴν Ἀρτάκη καθηγητῆς τῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ Ἐθνικὸ Πανεπιστήμιο. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίσουν τὴν δράση τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τοῦ Μεγάλου αὐτοῦ Εὐεργέτη τῆς Ἀνατολῆς ἄς φυλλομετρήσουν τίς σελίδες τοῦ *Ξενοφάνους*.

Ἡ ψυχὴ του ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ παρακολουθεῖ τίς μυσταγωγίες αὐτῆς τῶν Μικρασιατικῶν συγκεντρώσεων καὶ ἀγάλλεται ὡς ἐλποῦνταν, σὰν ἐβλεπε τὸ ξερρίζωμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὸ κρέμνισμα τοῦ ἔργου, γιὰ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφιερῶσει ὀλόκληρη τὴ ζωὴ του.

Προτείνω, πρὸς ἀνάμνησίν του ὄρθιοι νὰ τηρήσωμεν ἑνὸς λεπτοῦ σιωπῆν.

Προτείνω ἐπίσης γιὰ ἀπότιση ἐλάχιστου φόρου εὐγνωμοσύνης τὰ συμβούλια τῶν Καππαδοκικῶν Σωματείων ν' ἀναρτήσουν στὰ Γραφεῖα τους κοντὰ στὶς φωτογραφίες τῶν δικῶν τῶν ἰδιαιτέρων εὐεργετῶν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ κοινοῦ ὄλων καὶ μεγάλου αὐτοῦ Εὐεργέτου, ἀνεξάρτητα, ἂν ἢ ἰδιαιτέρα Πατρίδα του δὲν ἔτυχεν εὐεργεσίαν τοῦ Συλλόγου.

Ἐκεῖνοι, ποὺ ἐργάσθησαν κι ἐργάζονται γιὰ κοινωφελῆ ἔργα εἶναι δίκαιοι νὰ τύχουν τιμὲς καὶ ζῶντες, ἀλλὰ πρὸ παντὸς μετὰ θάνατον, γιὰ τὴ τιμὴ αὐτὴ εἶναι κεντρὶ στὶς ἐπερχόμενες γενεὲς γιὰ νὰ μιμοῦνται τὸ παράδειγμά τους.

Κλείνω τὴν κουβέντα μου ἀπαγγέλλοντας δύο στροφές τοῦ Ὕμνου τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ.

Τοῦ ἡλίου μητέρα, τῆς δόξης πατρίδα,
τοῦ κόσμου κοιτίδα Ἀνατολή,
Μουσῶν κατοικία, Ἐστία θρησκείας,
Τοῦ Ἐρωτος χώρα, τὸ θεῖον σου χῶμα,
ἀκόμα καὶ τώρα, μυροβολεῖ, Ἀνατολή.

Εὐχαριστῶ τὴν σεβαστὴ ὀμήγουρη γιὰ τὴν προθυμία μὲ τὴν ὁποία μ' ἄκουσε. Εὐχαριστῶ τὸ Δ.Σ. τῶν Συνασιτῶν, ποὺ μᾶς ἔδωκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐντρυφήσωμε λίγες ὥρες μεταφερόμενοι νοερά στὰ πατρογονικὰ ἐδάφη. Ξέχωρα σφίγγω θερμὰ τὸ χέρι τοῦ ρέκτου Προέδρου καὶ φίλου κ. Τακκαδοπούλου.

(1950-1951)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΥΡΟΧΑΛΥΒΙΔΗΣ